

Гончар Інфо

ЖУРНАЛ ЖУРФАКУ

№ 2 // ТРАВЕНЬ 2022

ЗМІСТ

- 01 #Я_У_МАМИ_ЖУРНАЛІСТ
- 02 #ПІД_ЧАС_ВІЙНИ
- 04 #ЦІКАВИНКИ
- 14 #В_ОБ'ЄКТИВІ
- 20 #ПІСЛЯ_ПЕРЕМОГИ

ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР — ДАНИЇЛ НІКОЛАЄНКО
ЗАСТУПНИК РЕДАКТОРА — АРТУР ОРЕЛ

РЕДАКТОРИ РУБРИК

#ПІД_ЧАС_ВІЙНИ — ДАРИНА ТАРАСЕНКО

#Я_У_МАМИ_ЖУРНАЛІСТ — АРТУР ОРЕЛ

#ЦІКАВИНКИ — АНАСТАСІЯ ЩОЧКА

#В_ОБ'ЄКТИВІ — ЯНА ДУДКО

#ПІСЛЯ_ПЕРЕМОГИ — АНГЕЛІНА СТОЛЯР

Дзвони надії

Як працюють храми під час військового стану

АВТОР ОЛЕКСАНДР МІРОШНІЧЕВ

Травень, весна в самому розпалі, Дніпро, незважаючи на тяжкі часи війни, продовжує цвісти та зеленіти, тривалість комендантської години зменшується, а під час відбою повітряних тривог можна почути спів птахів та дзвони православних храмів

Війна йде вже понад вісімдесят днів, втім Дніпро поступово повертається до звичного життя – будівництва, офіси та інші підприємства відновлюють свою роботу. Не припиняють працювати й православні храми, котрі місяць тому стали осередком святкування Світлого Христового Воскресіння. Ми поспілкувались зі священнослужителем однієї з церков Дніпровської Єпархії ієреєм Андрієм

«Церква збудована на честь Віри, Любові, Надії та матері їх Софії, святих мучениць, – розповідає священник про храм, де він веде службу, – служу я тут недавно, церква намолена, люди люблять до нас ходити, бо спальний район поряд. Весь час будується щось нове»

Головною зміною в роботі церкви з початку російського вторгнення Андрій називає зміну організаційних нюансів, зокрема розклади богослужінь. *«Збільшилась кількість паніхід, багато приносять за загиблих воїнів, – каже ієрей, – проводимо молебню за поранених, депортованих. Люди більше стали приходити під час війни, тому що більше страждань, більше болю в такі моменти»*

Храм не залишається осторонь від волонтерської роботи. Священнослужитель поділився, чим вони допомагають нашим захисникам: *«Настоятель цим займається і матушка, відвозять обіди на пости тер оборони. Кожен щось робить: хтось бронжилети купував, хтось збирав речі для переміщених осіб. Хто звертається, ми*

не кажемо «ідіть звідси!». Всім, чим можемо допомагаємо. Звісно, є люди, які можуть допомогти більше з парафіян, але це ніхто не афішує, статистики не відома. Господь казав, що робить ваша ліва рука нехай робить, і щоб права не знала. Всі роблять у міру сил все, що можуть, згідно з тим, які в них статки, можливості під час війни. Ми закликаємо, хто чим може допомагайте»

За час війни серед парафіян до церкви звертаються багато людей, які вимушені були покинути свої домівки та рідні міста. І церква, звісно, не відвертається від біженців. *«Дуже багато серед парафіян людей з Харківської області, Донецької, з-під Маріуполя. Багато хто був транзитом, на сповіді приходили. Люди постраждали, с певними психічними травмами, під обстрілами хтось втратив родичів»*

Андрій помірковано ставиться до людей, котрі не вірять у Бога. Однак, він вважає, що в страшні години, такі як війна, всі повертаються до віри в той чи іншій формі. *«Я думаю, насправді, кожна людина в щось вірить, одна вірить в Бога, інша – що його нема. І те, і те – віра, все недоказуємо, але я думаю на війні є такі моменти, що між життям і смертю в кожній людині в серці й голові виникають думки, що вищі сили є. Можна сперечатися, як цю силу оцінювати, одні вважають, що це – Господь Бог, інші щось шукають в природі. Але я думаю, що таких атеїстів, котрі не вірять у духовний світ зовсім, немає»*

Ієрей Андрій
священнослужитель
Дніпровської Єпархії

17.04.2022

Київ

№ 27/2/1/2 — М 183

З метою розвитку військового успіху та ефективної організації оборони міста Маріуполь,

НАКАЗУЮ:

1. Командному, сержантському і рядовому складу категорично заборонити перехід на бік противника і здачу в полон.
2. Командуванню та особовому складу полку Національної гвардії України «Азов» організувати оперативні групи для виключення дезертирів. Військовослужбовці, які відмовилися виконувати даний наказ про категоричну заборону здачі в полон, за законами воєнного часу підлягають розстрілу на місці.
3. Офіцерському складу окремого полку Національної гвардії України «Азов» довести даний наказ до всього особового складу.

Перший заступник командувача
Національної гвардії України
(начальник штабу)
генерал-лейтенант

Володимир КОНДРАТЮК

27.06.2018

м. Київ

№ 307

Про затвердження Інструкції про порядок
маркування протиударних шоломів у
Національній гвардії України

З метою організації ефективного управління особовим складом Національної гвардії України

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Інструкцію про порядок маркування протиударних шоломів у Національній гвардії України, що додається.
2. Начальникам територіальних управлінь, Національної академії Національної гвардії України, командирам з'єднань та військових частин до 27 червня 2018 року забезпечити маркування протиударних шоломів.
3. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника командувача Національної гвардії України (з громадської безпеки).
4. Наказ оголосити особовому складу Національної гвардії України в частині, що його стосується.

Т. в. о. командувача
Національної гвардії України
генерал-лейтенант

М. І. Балан

Боротьба інформаційного фронту

АВТОР ДАРИНА ТАРАСЕНКО

#під_час_війни

Як Україна бореться з рашистською пропагандою

Сьогодні Україна бореться проти російської агресії не тільки зі зброєю в руках, але й на інформаційному фронті. Наша й світова стрічка новин заповнена неправдивою інформацією, яка викликає паніку серед населення, формує в людей стійке відчуття тривоги, страху й невпевненості, сіє недовіру до влади. Така ситуація потребує критичного підходу, але більшість людей, на жаль, не здатна відрізнити правдиві новини від неправдивих, а тому поширює їх та коментує.

Захистити себе та свій інформаційний простір від засилля фейків допоможуть сайти, які борються з дезінформацією, розвінчують фальсифікації та просувають українські цінності.

Сайт Stopfake.org.ua працює з 2 березня 2014 року. Він був створений за ініціатииви Могилянської школи журналістики та програми для журналістів і редакторів Digital Future of Journalism.

Головна мета спільноти – перевірка і спростування спотвореної інформації та пропаганди, поширюваної ЗМІ щодо подій в Україні. Сьогодні проєкт перетворився на інформаційний хаб, де спростовуються фейки й міфи, що тиражує кремлівська пропаганда. На сайті з'ясовують і методи впливу на країни Європейського Союзу.

Під час аналізу новини Stopfake спирається на законодавство України та інших країн, достовірні документи, відео- та фотоматеріали.

Так, у фейковій статті «На українських солдатів, що здалися в полон, чекає розстріл — документ Нацгвардії» було розвінчано не тільки текстову інформацію, а й документ, прикріплений до неї: «Згідно з Інструкцією щодо оформлення документів у системі МВС України, наказ повинен мати заголовок до тексту документа — він повинен містити короткий виклад основного змісту тексту та відповідати на запитання «про що?». У цьому документі заголовок до тексту наказу відсутній. Також при складанні документів використовують діловий стиль, для якого характерний нейтральний тон викладу, позбавлений образності, емоційності та індивідуальних авторських характеристик. У «документі», поширеного в мережі, усе навпаки: формулювання, які не є юридичними поняттями, наприклад, вираз «за законами воєнного часу». Також у документі наявні пунктуаційні помилки, помилки в оформленні – відсутні абзацні відступи, вирівнювання тексту за шириною тощо. А сам «наказ командувача Національної гвардії України» підписано не самим командувачем, а його першим заступником. Крім того, написання імені заступника також не відповідає інструкції, де зазначено, що в документі мають вказуватися «ініціали та прізвище особи».

UkraineWorld — англомовний мультимедійний проєкт про Україну, який веде громадська організація «Інтерньюз Україна». На ресурсі висвітлено найважливіші політичні, економічні, культурні події в країні та навколо неї, а також пояснено способи протидії антизахідній пропаганді та дезінформації.

Експертів UkraineWorld цитують авторитетні іноземні ЗМІ: The New York Times, Financial Times, Le Monde, Atlantic Council, Radio Free Europe/Radio Liberty, FRANCE 24.

Під час розвінчання фейку UkraineWorld використовує статистику, діаграми, відео-та фотоматеріали, тощо. Так, у статті «Чому кремлівська пропаганда бреше про гасло «Слава Україні — Героям Слава» UkraineWorld спирався на історичну довідку та історичні документи: «Кремлівська дезінформаційна машина почала атакувати цей слоган, а також інші явища Євромайдану, щоб переконати світову спільноту в тому, що це була «нацистська» революція, і що всі українські патріоти насправді є «нацистами». Паралельно Кремль «аргументує», що всі країни Європейського Союзу та НАТО є спадкоємцями нацистсько-фашистської коаліції 1940-х років... Вітання «Слава Україні! Героям Слава!» почали використовувати ще під час українських національно-визвольних змагань 1917–1921 років, задовго до того, як нацисти прийшли до влади в Німеччині». Уперше майбутнє гасло з'явилося 1840 року в посланні Тараса Шевченка «До Основ'яненка»:

*«Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти.*

*Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...*

*От де, люде, наша слава,
Слава Україні!...»*

Крім вище зазначених джерел, в Україні також створені такі антипропагандистські сайти: Центр стратегічних комунікацій, Інститут Масової Інформації, «Інтерньюз-Україна», Texty.org.ua тощо.

Маріуполь – серце українського спротиву

38 ДНІВ ВИЖИВАННЯ В МАРІУПОЛІ У

АВТОР КАТЕРИНА ЯРЕМКО

Маріуполь – місто герой, серце українського спротиву, яке прийняло на себе найжорстокіший удар російської агресії. Маріуполь є символом стійкості та відваги українців. 21-річній Юлії (ім'я змінено) пощастило виїхати з блокади на підконтрольну Україні територію. Вона прожила в Маріуполі все життя, навчалася в медичному університеті та педагогічному університеті на хореографічному факультеті. Працювала викладачем бальних танців, проводила тренування для дітей, мала свій танцювальний колектив. 24 лютого доля Юлії змінилась назавжди: 38 днів вона виживала в оточеному місті. Вона бачила сутність «руського миру» на власні очі

–Юліє, почнемо спочатку. Як ти дізналася про вторгнення російської армії на територію України та що відбувалося в Маріуполі 24 лютого?

– 24 лютого я була вдома, о 3:00 ночі ми почули вибухи, це було десь далеко, тому ніхто не надав цьому значення, адже ми жили на околиці міста та іноді вже чули такі звуки.

Кожен вибух був ближче і ближче, а о 5:00 ранку почався обстріл міста. Через годину мама (вона лікарка) потелефонувала на роботу, їй сказали, що потрібна допомога в лікарні, яка знаходиться в центрі міста. Ми поїхали туди під звуки вибухів. Через деякий час район, де ми жили, почали обстрілювати з "Градів", через це ми залишились в центрі й повернулись додому тільки на наступний день, щоб забрати деякі речі. У місті була паніка, на заправках великі черги, біля банкоматів також. Хто мав змогу поїхати 24 лютого– виїжджав, але більшість ховалися в підвалах. Люди сподівалися, що в Маріуполі все буде спокійно і бої ніяк не зачеплять мирне населення. Ніхто не думав, що буде так, як є зараз.

– Маріуполь безперестанку обстрілювали з 25 лютого. Чому ви вирішили залишитися в місті?

– Мама вирішила залишитися та рятувати людей. Рук не вистачало, а я студентка 5 курсу медичного університету, тому допомагала, виконувала лікарський обов'язок, поки була можливість. А потім вже вибору не було, залишалося тільки чекати, коли зможемо виїхати.

– Повна блокада міста триває з 1 березня. У місті гуманітарна катастрофа. Юліє, як ви виживали в цьому пеклі?

– Можливості потрапити додому не було. До 2 березня ми ночували дома у друзів. Після того, як місто почали обстрілювати з усіх боків – ми переїхали в один із корпусів лікарні. Того ж дня, в місті зникли світло і зв'язок. Коли ще була можливість виходити на вулицю, їжу для співробітників та поранених готували на вогнищі. Але коли почались масові обстріли саме лікарні з 16 на 17 березня – готували на спиртівках в бомбосховищі. Тоді повилітали вікна, було пряме попадання в будинок через дорогу. Через 2 години був приліт в корпус лікарні. Ми почали зносити усе в сховище. З цього моменту обстріли не припинялися і ніхто більше не міг приїхати на територію лікарні.

– Чи отримувала ти інформацію про гуманітарні коридори?

– Якщо ці «зелені коридори» і були – ми про них нічого не знали. Жодні повідомлення не надходили. Коли була можливість, люди самостійно проривалися, на свій страх. Багато хто зміг виїхати 15 та 16 березня, тоді була можливість виїхати автомобілем. Я знаю, що зв'язок у когось в окремих точках міста з'являвся, навіть отримували якісь СМС, але там, де були ми – це було марно. Абсолютна тиша.

– Мер Маріуполя Вадим Бойченко заявляє, що з міста окупанти примусово вивозять людей в росію й ОРДЛО. Що ти про це знаєш? Чи є серед твоїх знайомих депортовані?

– Знаю, що на лівому березі багато хто виїхав у росію та ОРДЛО. Вони пройшли фільтрацію. У людей не було іншого вибору, бо тільки так можна було вижити. На щастя, нікого з моїх знайомих і близьких примусово не вивезли.

– Як відбувається фільтрація?

– Точно сказати не можу. Коли ми виїжджали в Мангуш, військові так званих «ЛНР» та «ДНР» перевіряли документи та телефони, ставили питання. Пізніше почали перевіряти чоловіків на наявність татувань, робили фото. Але ми їхали в Україну, що відбувається на іншій стороні, мені не відомо.

– Неодноразово Міноборони росії стверджувало, що в об'єктах цивільної інфраструктури перебувають українські військові, тим самим виправдовуючи обстріли мирного населення. Так, наприклад, 9 березня була зруйнована дитяча лікарня № 3, а 16 березня Драматичний театр. Окупанти стверджують, що там знаходились бійці батальйону «Азов». Що тобі відомо про ці трагічні події?

– У Драматичному театрі було багато евакуйованих з лівого берега. Вони просто ховались в бомбосховищі. У пологовому будинку були діти та вагітні. І все! Більше нікого не було.

– Як вам вдалося виїхати на підконтрольну Україні територію?

– Можливість з'явилася 2 квітня. Ми розуміли, що далі буде тільки гірше, тому ризикнули. Три машини в нас були відносно цілі. Виїжджали по зруйнованому місту. Два автомобілі пропустили, а третій забрали, бо не було на нього технічного паспорта. Російські військові вирішили, що це не наша машина, сказали, що ми її вкрали та випустити нас не можуть. Довелося перекладати речі у дві інші, і залишати авто їм. На щастя так нас пропустили. Ми доїхали до селища в якому відбувалась фільтрація. Щоб виїхати звідти, треба мати пропуск, ми його чекали добу. Ночували посеред поля в машинах, під обстрілами й літаками. Трошки далі з'явився зв'язок, ми нарешті додзвонилися близьким і попрямували до Бердянська. Там переночували та поїхали далі в колонах машин. Їхали з білими пов'язками, з надписами «Діти». Перетнули безліч російських блокпостів, в нас перевіряли: документи, телефони, татування, все, що можливо. Ставили питання, наприклад, що я робила з 2014 по 2022 рік, чи не маю я відношення до батальйону «Азов». Навіщо не пояснювали. Далі ми заїхали в сіру зону, всюди були міни, постійні вибухи та постріли навколо. Нарешті ми побачили синьо-жовтий прапор. Наші військові швидко перевірили документи та пропустили далі, сказали швидко їхати, бо було небезпечно. Доїхавши до Запоріжжя, робітники поліції допомогли нам добратися до волонтерського штабу, там нас і зустріли наші друзі. Ми вижили – це найголовніше. Це найбільше щастя.

– Хтось із твоїх близьких залишився в Маріуполі?

– Всі родичі, слава Богу, разом зі мною. Там залишилися друзі, вони іноді виходять на зв'язок, всі живі. Кажуть, що все добре... наскільки це можливо.

– Ти зараз в безпеці. Як ти себе почуваєш? Про що думаєш?

– Чесно кажучи, відчуття наче я проживаю зараз не своє життя. Хочеться додому, хоча б подивитися що там, забрати деякі речі. Але зрозуміло, що зараз це неможливо, це не в наших силах. Все нерідне, хочеться минулого життя. Хочу, щоб весь цей жах скоріше закінчився і все було як раніше, хоч і розумію, що так вже ніколи не буде. Якщо пекло існує, то це було воно.

Для них життя – це іграшка

#цікавинки

АВТОР ОЛЕКСІЙ ЄФІМЕНКО

Вже три місяці в Україні йде справжня війна. Росіяни продовжують обстрілювати житлові будинки та знущатися над мирними мешканцями, продовжують руйнувати наше життя. Хоча останнім часом у росіян починає проявлятися дуже цікава риса – уміння зруйнувати кар'єру та життя самим собі. Про такі чудові випадки, ми вам і розповімо.

А розпочнемо з російського картингіста, Артема Северюхіна, кар'єра якого вже фактично закінчилася.

Нагадаємо що у квітні, на чемпіонаті Європи з картингу серед юніорів, під час церемонії нагородження, Артем зробив усім відомий жест, а саме зигу. Унаслідок цього, серед світової спільноти розгорівся скандал і багато людей наполягали на тому, щоб 15-річного хлопця дискваліфікували й вигнали з професійного спорту. У результаті хлопець таки вибачився, сказавши, що це було неусвідомлено, але від відповідальності піти не вдалося. За цей безглуздий вчинок, «Автомобільний клуб Італії» відкликав професійну ліцензію у хлопця, а організація «Ward Racing» у якій він виступав розірвала з ним контракт. Дійшло до того, що «Міжнародна автомобільна федерація» розпочала розслідування у справі росіянина. Це є живий приклад, як звичайна дурість може перетворитися на серйозну справу, яка невідомо ще чим закінчиться, але точно зрозуміло, що кар'єра хлопця закінчена, оскільки після таких заяв, жодна серйозна команда не наважиться його підписати.

Ще одним прекрасним прикладом російської тупості є професійний кіберспортсмен з гри Dota 2 та колишній гравець Virtus.pro – Іван «Pure» Москаленко, який зруйнував свою майбутню кар'єру за допомогою однієї літери.

В одному з регулярних матчів DPC-League з Dota 2 у перерві, гравець намалював на віртуальній мапі літеру Z. Звичайно адміністратори турніру не залишилися осторонь й швидко стерли рашистський знак. Згодом відео цього моменту потрапило у мережу й спільнота почала активно його форсувати. Внаслідок масового обурення, гравець був кікнутий(виключений) з російського колективу, а саму команду Virtus.pro, дискваліфікували й заборонили брати участь у найближчих DPC-Лігах.

Іван «Pure» Москаленко

Сіра мораль, і як вона працює

Або ж де різниця між добром та злом

АВТОР АРТУР ОРЕЛ

#цікавинки

Ми звикли, що у відеоіграх, літературних творах, фільмах існують умовне добро та зло. Наприклад, у світі Marvel Месників вважають героями, а Таноса та Альтрона – негідниками. Якщо перші рятують світ, то другі прагнуть влади та знищити людство. Утім, існують інші світи, де поняття добра та зла розуміють інакше.

На думку психологів, мораль – частина людської психіки, яка відповідає за оцінку подій, розпізнання добра та зла. Чорне та біле не можуть існувати одне без одного. Якби не було зла, людина ніколи би не зрозуміла, що таке добро. Але бувають ситуації, коли зло стає добром, і навпаки – так і вийшло у випадку з сірою, або як її ще називають – чорно-білою мораллю. Автори таких творів дають нам зрозуміти: будь-яка людина іноді може вчинити погане. Складність полягає в тому, що в “сірих” історіях між добром і злом завжди тонка грань: кривдник несподівано може вчинити шляхетно, а герой – скоїти злочин.

“Відьмак” Анджея Сапковського – це цикл книг, з яких ми дізнаємося про пригоди мисливця на чудовиськ – Геральта з Рівії.

Поціновувачам фентезі настільки сподобався вигаданий паном Сапковським світ Неверленду, що згодом розробники ігор, режисери та художники значно доповнили його відеоіграми, коміксами, серіалом і навіть аніме. Прихильники “Відьмака” теж долучилися до творчого освоєння світу Неверленду.

Розглянемо чорну-білу мораль на прикладі відеогри “Відьмак 3: Дикий Гін”. Згадаймо Філіпа Стенгера на прізвисько Кривавий Барон – намісника Нільфгаарду у Велені. Місцеві жителі прозвали його так через бійню, яку він учинив заради повернення своєї дружини. На його руках кров багатьох людей: солдатів ворожої держави й тих, хто, на його думку, завадив сімейному щастю.

Варто зазначити, що він не проганяє геть зі свого замку головного героя світу “Відьмака” – Геральта з Рівії – навіть після того, як мисливець на чудовиськ вбиває з десяток його солдатів. Більш того, під час розмови Філіп доволі спокійний. Барон хвилюється за долю доньки та вагітної дружини.

Починається найцікавіше – ми дізнаємося подробиці цієї історії. Виявляється, що Філіп у стані алкогольного сп’яніння бив дружину, у чому він зізнається під час розмови з Геральтом. Він обіцяє кинути пити, як знайде дружину – і стримає слово, якщо ми відправимося на пошуки його дружини в село серед боліт. Донька перестане ненавидіти батька через його поведінку з матір’ю, і всі герої залишаються живими. Існує також повністю протилежний варіант розвитку подій, у якому багато смертей. Найголовніше в цій історії те, що негідник виявився хорошим хлопцем. Його бояться лише через історію з дружиною та її коханцем, з яким він розправився. Незважаючи на прізвисько, Кривавий Барон виявляє милосердя, співчуття та любов до рідних. Задля повного розкриття персонажів маємо обрати такий алгоритм дій: згодитися допомогти Філіпу Стенгеру – допомогти привиду дитини Барона знайти спокій – вмовити доньку пробачити батька – не допустити смерті дружини.

Часто трапляється, що розуміння персонажами добра та зла досить спотворене. У світі “Відьмака” це пов’язано з наративами влади. Послідовники культу Вічного Полум’я кажуть, що відьмаки – це чудовиська, які заслуговують лише на смерть. Внаслідок проведеного над ними експерименту з метою створення унікального бійця, який має вбивати чудовиськ, вони стали мутантами.

Хто ж знав, що згодом відьмаків вважатимуть найстрашнішими чудовиськами і намагатимуться їх знищити?

Отже, у відеоіграх, літературних творах та фільмах із чорно-білою мораллю нам пояснюють, чому персонаж саме такий, яким він є. Автор розповідає історію людини через її особисте сприйняття моралі. Нам дозволяють обирати співчувати герою чи ні. У такий спосіб нам доводять, що не існує абсолютного добра або зла. Ось, що каже Геральт про зло в книжці “Відьмак. Останнє бажання. Книга 1”: *“Зло є злом... Менше, більше, середнє, все одно, пропорції тут умовні, а межі затерті. Я не святий пустельник, не тільки добро чинив у житті. Але якщо я вже маю обирати поміж одним злом та іншим, то волію не вибирати зовсім”.*

Чому це працює? Хоча б тому, що читач сам вирішує, як буде краще вчинити у тій чи іншій ситуації, і не прив’язується до жодних норм моралі. Не завжди наслідки будь-якого вчинка мають позитивний характер, та, тим не менш, ніхто не буде дорікати нам із цього приводу.

#цікавинки

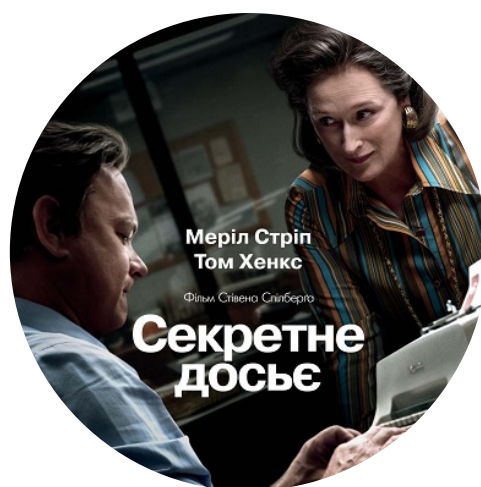
«Журналіст — людина, яка має талант щодня заповнювати порожнечу»

АВТОР ДАРИНА ТАРАСЕНКО

5 фільмів про журналістику за останні 10 років

Американська кіноіндустрія завжди приділяла багато уваги образу журналіста. Журналісти в сучасному світі — це символ свободи слова і демократії. Вони можуть вплинути на політичну ситуацію в країні, згадаймо Вотергейтський скандал, провести незалежне розслідування, ризикувати життям заради сенсаційного матеріалу. Недаремно американці назвали журналістику «четвертою владою». Але де, як не у фільмах, ми можемо дізнатися наскільки небезпечна ця професія і як часто журналістам доводиться робити складний вибір між суспільством і владою, правдою та можливими негативними наслідками від неї. Так що ж припустимо в професійній діяльності журналіста? Відповідь на це дасть нам добірка американських фільмів за останні 10 років.

1. «Секретне досьє» 2017 року (режисер Стівен Спілберг). Збентежений тим, як американський уряд обманює громадян під час розпалу війни у В'єтнамі (1971 р.), військовий аналітик Деніел Елсберг незаконно копіює документи Пентагону й надає їх для публікації газеті The New York Times. Газетникам з Washington Post залишається лише заздрити колегам, які розкручують «скандал століття». Але коли суд забороняє ньюйоркцям подальшу публікацію секретних матеріалів, Washington Post отримує доступ до досьє Елсберга.

Редакція видання стоїть перед складним вибором: опублікувати документи Пентагону й у такий спосіб підвищити престиж Washington Post, стати на службі національних інтересів і врятувати тисячі американських солдатів, які беруть участь у безглуздій війні, або бути покараним за шпигунство, відповідно видання припинить роботу й всі його співробітники опиняться на вулиці або у в'язниці. Видавець Кетрін Грем та головний редактор Бен Бредлі (зірковий дует Меріл Стріп та Тома Хенкса) мають прийняти непросте рішення.

Кінокритик Шейла Робертс про фільм: «The Post» — це потужна та своєчасна історія про важливість журналістики та про те, чому вільна преса має залишатися вірною найвищим професійним стандартам, щоб забезпечити здорову демократію», — переклад Дарини Тарасенко.

2.«Убити посланця» 2014 року (режисер Майкл Куеста).

Гарі Вебб, якого грає Джеремі Реннер, – досвідчений журналіст, який внаслідок тривалого розслідування отримує свідчення щодо транзиту наркотиків в Америку з різних територій, зокрема Нікарагуа, який здійснюється за допомогою спецслужб США. Після резонансної публікації в газеті, журналіст зазнає тиску. Його переслідують, загрожують родині, намагаються штучно зруйнувати репутацію: матеріали визнають недійсними, свідки відмовляються підтверджувати те, що говорили раніше тет-а-тет. Навіть редакція закликає його не лізти на рожен і зупинитись. Однак, попри погрози, Джеремі Реннер все одно випускає викривальну статтю.

Кінокритик Клаудія Пуч говорить про фільм так: «Після перегляду трейлера до фільму "Убити посланця", читання кількох анотацій та рецензій про те, як добре показано справжню систему уряду США, та як важко бути правдивим репортером, настало очікування захопливого перегляду. Тема, яка порушена у фільмі, небезпечна й дуже делікатна. На превеликий жаль, очікуванням не судилося справдитися - ні екшену, ні трилера, ні захоплюючих динамічних сцен у фільмі немає. Уся провокаційність та гострота сюжету, заявлена в трейлері, так і залишилася заявкою. Причиною тому може бути зайва документальність, життєвість фільму та подій, про які він розповідає», — переклад Д. Т.

3.«У центрі уваги» 2015 року (режисер Томом Мак-Картні).

Фільм «У центрі уваги» Тома Мак-Картні заснований на реальних подіях, які приголомшили весь світ. Бостон, Массачусетс — 2001 рік, на сторінках газети The Boston Globe виходить стаття під заголовком: «Церква покривала священників-педофілів протягом декількох років». Ця новина сколихнула кожного, та це не торкнулося лише місцевих жителів. Журналіст відділу розслідувань Spotlight вирішив написати статтю про священника, котрий зґвалтував хлопчика. Він указує, що численні злочини своїх підлеглих-педофілів неодноразово покривав сам бостонський архієпископ, кардинал Бернард Лоу, який пізніше зробив кар'єру в оточенні папи римського Івана Павла Другого. Унаслідок скандалу було скасовано й закрито 65 парафій, католицька церква виплатила десятки мільйонів доларів компенсації постраждалим від домагань та їхнім родинам. Назва фільму походить від заголовку, під яким вийшли матеріали газети видання «Бостон Глоуб»: «Spotlight Investigation: Abuse in the Catholic Church». Протягом 2002 року відділ Spotlight опублікував близько 600 статей про жертв насилля.

Кінокритик Девід Стреттон про фільм: «У центрі уваги» — це торжество свободи преси, яке апелює історією журналістських розслідувань та ролі The Boston Globe у приверненні уваги громадськості до жахливих злочинів, які відбувалися в місті протягом десятиліть». — переклад Д. Т.

4. «Тисячу разів на добраніч» 2013 рік (режисер Ерік Поппер).

Фільм "Тисячу разів на добраніч" — це передовсім драма про вибір між покликанням і сім'єю. У сюжеті лежить історія Ребекки, талановитої фоторепортерки, яка працює в найгарячіших точках світу. Вона цінує роботу, вважає, що завдяки її знімкам люди можуть побачити все, що відбувається у світі без жодних прикрас та фальшу. Коханий чоловік і діти дуже переживають за героїню, адже чудово розуміють, що така робота дуже небезпечна для життя. Після того, як Ребека стає свідком підготовки теракту, вона потрапляє до лікарні в дуже тяжкому стані. Рідні вимагають від неї зробити непростий вибір — робота чи сім'я.

Кінокритик Філіппа Хокер зазначає: «Ми отримуємо коротке відчуття контексту, рецепції роботи Ребекки, того, як медіаорганізації її використовують/подають, а також політику вбудованої журналістики. Але акцент, надто часто, робиться на момент натискання на затвор. Поппер реєструє моральну прихильність Ребекки, а також нав'язливий аспект її відданості, але фільм коливається між драмою та висловом. Цікаво, яким був би тон фільму, якби головним героєм був чоловік» — переклад Д. Т.

5. «Правдива історія» 2015 року (режисер Руперт Гулд).

«Правдива історія» — американський драматичний трилер, знятий за книгою «Істинна історія: вбивство, мемуари».

Журналіст New York Times Майкл Фінкель, якого грає Джон Хілл, втрачає роботу, через неправдивий матеріал про сучасну работоргівлю в Африці. Світ руйнується ще більше, коли він дізнається, що став жертвою крадіжки особистих даних: чоловік, на ім'я Крістіан Лонго, звинувачений у вбивстві власної родини, назвався його ім'ям. Знайшовши спосіб відновити зруйновану репутацію, Фінкель зустрічається з Лонго, щоб почути його історію.

Кінокритик Стівен Вітті про фільм: «Що допомагає цьому фільму бути в кінцевому рахунку успішним, так це цілеспрямоване керівництво Гулда (попри схожість із Міллером). За Франко завжди цікаво спостерігати, і шанувальники його робіт насолоджуватимуться стриманою грою, навіть якщо віддача має мізерні результати. Персонаж Лонго залишається не просто нерозкритим, а й нецікавим, а персонаж Фінкеля привертає безкінечну увагу.

"Правдива історія" заглиблюється в культурне захоплення вбивцями і принагідно намагається внести серйозні корективи. Але також те, що правосуддя — це не просто ще одна захоплива процедура, а серйозна справа», — переклад Д. Т.

Тест "На перевірку знань журналістської термінології"

АВТОР АНАСТАСІЯ ЩОЧКА

1. Інформація, висловлювання або картинка, які вдалося отримати лише вашій редакції:

- а) це - ексклюзив;
- б) це - випуск новин;
- в) це - архів.

2. Репортаж на телебаченні - це оформлений та змонтований сюжет, коротка _____ розповідь репортера про те, що він побачив і почув на місці події.

- а) 30с - 1 хвилина;
- б) 1,5 - 2 хвилини;
- в) 5 і більше хвилин.

3. Що входить в обов'язки редактора?

- а) написання тексту;
- б) виправлення вже написаного тексту;
- в) верстка.

4. Я є журналістом тому що:

- а) я маю завдання від телеканалу;
- б) я маю сторінку в інстаграм, тик ток, ютуб;
- в) я маю посвідчення, здійснюю збір і розповсюдження інформації.

5. Бліц-інтерв'ю, бліц-опитування - це:

- а) повноцінне інтерв'ю;
- б) соціопитування;
- в) короткі інтерв'ю на вулиці, у перехожих.

6. Журналіст має право використовувати відеокамеру для зйомок тому що:

- а) це право надане законом;
- б) це право впливає з моїх прав людини;
- в) це право надане редактором.

7. Підводка:

- а) - текст, який репортер або ведучий каже, озвучуючи картинку;
- б) - перекадрування з одного об'єкта на інший;
- в) - усне інформаційне повідомлення, за допомогою якого презентується наступний сюжет.

8. Що головне при перегляді журналістського друкованого матеріалу:

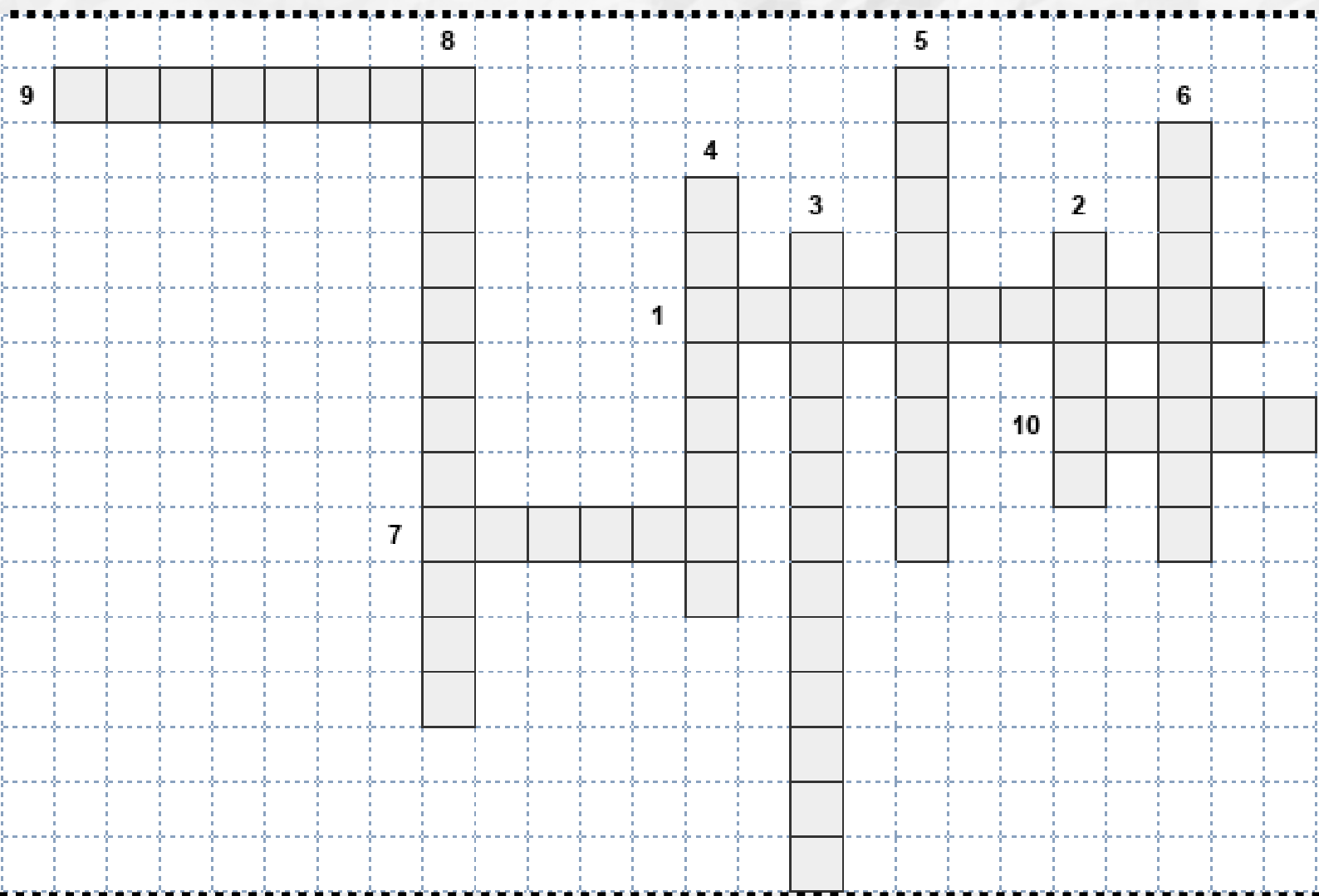
- а) величина тексту;
- б) точність даних;
- в) заголовок.

«Як добре ти знаєш журналістику?»

АВТОР ВАЛЕРІЯ ТКАЛЕНКО

1. На яке питання не відповідає замітка?

2. Жанр журналістики, що передбачає оперативну та яскраву розповідь про подію.

3. Що дає право факту стати темою замітки?

4. Назвіть країну, в якій з'явився перший вісник «Столичний Вісник»?

5. Термін «журналістика» походить від французького слова «journal», що означає - ...

6. Як раніше називали людей, які оповіщали містянин про головні події?

7. Як називають категорію журналістики, яка заснована на мультимедійній подачі контенту і поширення його по різних медіаплатформам?

8. Прихована реклама у журналістських матеріалах - ...

9. Сатиричний твір художньо-публіцистичного жанру журналістики, що висміює негативні явища в суспільному житті.

10. Журналіст, що виконує спеціальні завдання та забезпечує редакцію оперативною інформацією.

11. Яка журналістика є найсучаснішою та ще недостатньо розвиненою в Україні ?

12. Як мовою журналістів називається дуже довгий текст?

13. Фальсифікована стаття, а іноді явна брехня, має назву - ...

14. Текст, який журналісти пишуть перед сюжетом, називається - ...

15. В матеріалі цього жанру завжди є критичний відгук.

Олександр Контев: «Журналіст – це хамелеон, який повинен підлаштовуватися під усе довкола»

АВТОР ЯНА ДУДКО
ДАНИЇЛ НІКОЛАЄНКО

Головний редактор сайту телеканалу «Відкритий»
про роль універсальних навичок, освіту та
професійні перспективи

– Як ви стали журналістом? Розкажіть про ваш кар'єрний шлях.

– У студентстві я був ведучим на каналі NobelTV. Після цього, у 2020 році працював на сайті «Репортер» і паралельно на телеканалі OTV. Потім пішов з сайту та почав працювати у Асоціації футзалу області у вихідні, був спортивним журналістом. При цьому продовжуючи паралельно працювати на телеканалі OTV. Через деякий час я звільнився з OTV і пішов з Асоціації. Згодом мене запросили на телеканал «Відкритий».

– Як ви потрапили на Nobel TV?

– Насправді мало людей цілеспрямовано йдуть працювати журналістом. Найчастіше вони вирішують спробувати себе у цій професії, після чого втягуються. Схожа ситуація трапилася і зі мною. Я шість років навчався в університеті ім. Альфреда Нобеля на політолога, тобто журналістської освіти у мене немає. Із цих шести років, чотири пропрацював на телеканалі. Спочатку проходив там практику. Брав участь у програмах «Головна тема» та «Топ треш». Також я мав свій проект – «Дитячий відпочинок у Дніпрі». Через деякий час на каналі з'явилося вакантне місце і мені запропонували роботу.

– Розкажіть про роботу головного редактора сайту. Як вам краще працювати: онлайн чи в офісі?

– Набагато зручніше працювати в офісі. Тут грають суто технічні моменти. Припустимо, поки вся команда працює онлайн, щось трапилося і треба швидко відписати, а твої колеги не у мережі. А ти, як головний, маєш вибудувати та контролювати робочий процес. Іноді, через технічні причини, журналіст не виходить на роботу. Тоді доводиться самому сідати і писати новину, ходити на фоторепортажі, знімати відеовключення. Головний редактор на сайтах новин – це універсальний солдат, який повинен уміти все. Насправді багато хто недооцінює цю професію. Люди вважають, що це проста сидяча робота. Але це не так. Робота редактора емоційно та фізично виснажлива. Щодня ти пишеш та редагуєш різні новини.

– За 6 років журналістської кар'єри ви встигли попрацювати і ведучим, і диктором, і редактором, і спортивним журналістом. «Нагородою» за це стало ваше членство в Національній спілці журналістів. Розкажіть про вашу нагороду.

– Умови набуття членства прості: необхідно, щоб дві особи, які вже перебувають у спілці, написали рекомендації. Звичайно, потрібен певний стаж роботи, важливо, щоб була певна кількість робіт. Але таких серйозних критеріїв відбору журналістів немає.

І ось представники НСЖ мені просто запропонували оформити членство. Я із задоволенням погодився. Спокійно зібрав документи, зібрав рекомендації та оформив собі членство. Згодом мені видали посвідчення.

Головний редактор на сайтах новин – це універсальний солдат, який повинен уміти все.

– Членство в спілці дає якісь привілеї?

– Як таких привілеїв особливо немає. Але посвідчення члена НСЖ працює як посвідчення з роботи. Тобто, ти можеш без акредитації відвідувати певні заходи як представник преси.

– Розкажіть про досвід роботи у студії. Чи були у вас прямі ефіри?

– Прямих ефірів у мене ніколи не було. Усі програми виходили в записі. Щодо досвіду роботи в студії - спочатку дуже боявся камери. Ти сидиш у студії, усі прожектори на тебе світять, тобі спекотно. Через поганий зір боявся щось прочитати не так чи не з тією інтонацією.

– Як ви подолали цей страх?

– Ніяк, через це треба просто пройти. Тут потрібно багато досвіду. Іноді мені радили читати тексти вдома перед дзеркалом, але я вважаю, що це марно. Ніякі тренування перед дзеркалом не допоможуть у реальних умовах – у студії.

– Які навички повинен мати журналіст?

– Я вважаю, що основне завдання журналіста – це оперативно та простими словами доносити людям те, що відбувається навколо. Не має значення про що: соціально-політична ситуація, культурна чи спортивна. Потрібно вміти правильно подати будь-яку інформацію, а для цього журналіст має бути всебічно розвинений. Не варто обмежуватися лише освітою журналіста. Журфак – це базис, який дасть уявлення про роботу журналіста, але цього мало. Журналіст повинен розумітися на соціології та політології, знати історію.

– Ви політолог за освітою. Як допомогли вам ці знання в роботі журналіста?

– Моя освіта дуже допомогла. Професія політолога дотична до багатьох сфер: журналістики, право, знання про політику, про суспільство. Ця спеціальність добре розширює світогляд. У мене немає освіти журналіста. І це мені не завадило. Зараз в Інтернеті дуже просто знайти будь-яку інформацію та розвинути потрібні навички у собі, головне – бажання.

Фото з особистого архіву Олександра Коптева

– Які поради можете дати журналістам-початківцям?

– Найголовніше – знайдіть себе. Підберіть спеціалізацію, який вам буде до вподоби. Якщо є бажання, то спробуйте себе у різних жанрах. Є багато роботи поза ЗМІ. Це громадські організації, політичні партії, соціальні проекти, органи місцевого самоврядування. Скрізь потрібні журналісти та піарники. Також моя порада – не боятися. Коли ти припустився помилки, ти розумієш, що потрібно виправити. Тим самим – ти стаєш кращим.

– Яку літературу можете порекомендувати?

– Чіткого списку дати не можу, тому що книги з журналістики дуже швидко старіють. Але можу порадити роботи Володимира Абрамовича Полторака. Дуже багато для себе підкреслив його книжок. Також раджу звернути увагу на публікації Галини Петрівни Щедрової. Ще рекомендую іноді заглядати в книги з психології. Прочитати про типи особистості, про темперамент людини.

Але це базові речі. Робітник медіа має бути небайдужим до подій, що відбуваються навкруги. Журналіст – це хамелеон, який повинен підлаштовуватися під усе довкола.

"Волонтерство: просто про непросте"

АВТОР ЛІЛІЯ ЯЩЕНКО

Фундація «Tworzymy Przyszłość» – молода організація, яка займається волонтерством та благодійністю. Була заснована у вересні 2021-го року Богданом Горчицею – студентом варшавського університету, який розповів нам з чого почалася історія фундації, про її створення та про все, що може чекати на волонтера.

– Як виникла думка створити організацію? З чого все почалось?

– Мені прийшла ідея відкрити фундацію після того, як я попрацював в іншій благодійній організації. Згодом я зрозумів, що можу відкрити та очолити власний фонд, аби довести світові, що ми можемо бути корисними.

– Ти мав якийсь чіткий план щодо створення чи все відбувалось експромтом?

– Все йшло походу. Я не вивчав польського права, тому нам треба було залучитися підтримкою спеціаліста. Врешті, ми знайшли юриста, в якого також був свій фонд, але він був спрямований на допомогу в юридичних питаннях. Фонди бувають різні й займаються різними речами. Те, що прописано в статуті, те і є напрямом фонду.

– Ти створював все власноруч чи тобі хтось допомагав: родина, друзі?

– Насправді, з самого початку я б не сказав, що я був сам. Завжди були поруч люди, які підтримували мене і готові були працювати. Вони готові вкладатися як матеріально, так і фізично, витрачати свій час, саме так ми дійшли до того, що маємо зараз.

– Ти почав цим займатися лише через бажання чи були на то особливі причини? Що було ініціативою?

– Я навіть не знаю, як відповісти тобі на це питання. Розумієш, я хочу залишити відбиток в історії. Показати, що наша організація – не кінець. Ми вчимося комунікувати з людьми і буває досить різний досвід. Розумієш, є люди, які брешуть, беруть бокси і тікають так, що від них «ні слуху, ні духу». Комусь ми довіряємо, комусь ні. Це такий досвід, який в подальшому житті щось може змінити.

– Ти вчишся у Варшаві, але фонд є ще у Вроцлаві і мав бути в Гданську. То що там не вийшло?

– Ми планували в Гданську відкриватись, але зійшлись на тому, що думаємо відкривати другий офіс в Катовіцах і в районах Силезії. Бо в Гданську дуже багато подібних організацій. Ми просто будемо зайвими. Люди в Польщі готові допомагати, але не весь час, не кожен день. Бо все що буде змінюватись – тільки волонтери. Тому весь час змінюємо точки, щоб давати людям від нас перепочити. Як ти бачиш, у Вроцлаві вже дуже багато таких волонтерів і тому люди не те, що не довіряють. Вони вже зляться, тому що ми їм набридаємо.

– Як ви знаходили дітей, які потребували допомоги?

– Ми зустрічали людей навіть просто на вулиці. У Вроцлаві ми зустріли чоловіка з серйозно хворою дитиною. А так, ми бачили людей, які були в тяжкому стані й пропонували їм допомогу. Але, на жаль, людей, які потребують значно більше, ніж тих, хто готовий допомагати. Зверни увагу, є багато літніх людей без ніг, чи з якоюсь хворобою, які стоять біля магазинів і на них дуже мало звертають уваги. Саме для того і є ми. Були випадки, коли ми ставали разом з ними і теж просили їм допомогти. Потрібно більше допомагати таким людям. Купувати їм той самий одяг, їжу, відправляти тих бабусь додому і казати: «Не стійте тут, бо змерзнете. Ми вам допоможемо».

– Як ти вважаєш, кому люди більше готові допомагати: Україні, ЗСУ чи все ж таки дітям?

– Є дуже багато думок з цього приводу, і всі вони різні. Хтось є противником всього, що стосується війни, а хтось дійсно розуміє, що треба допомагати. Бо якщо ми не будемо захищатися, то нічого доброго з того не вийде. Але більшість готова допомагати тим, хто тікає від війни, тим, хто залишився без домівки, без грошей, без документів. Проте, є і такі, що кажуть не допомагати військовим. Ми допомагаємо, адже розуміємо, що це їм справді потрібно. Їм також потрібна їжа, гуманітарна допомога. Це такі ж люди. Вони просто захищають свою землю, своїх рідних.

– Нещодавно я дізналася, що ми співпрацюємо з іншими організаціями. Розкажи детальніше.

– Це фонд «Caritas». Це досить масштабний фонд, в якого є багато напрямів, відділень по всій Європі. Ми познайомилися з ними, коли вперше везли гуманітарку на кордон. Ми залишилися там з колегою Назаром на два дні. Привезли туди газову горілку, каструлю та інший інвентар. Наварили їжі, насмажили м'яса, нагодували людей. Гуманітарка, яку ми привезли, розійшлася так швидко, що здалося, ніби ми і не привезли нічого. Я тоді зрозумів, наскільки мало ми робимо, якщо все так швидко розлітається. І в той час ми познайомилися з людиною, яка була відповідальна за те місто (ред.-Дорогуск) – Куба. Він керував всіма перевезеннями, гуманітарною допомогою тощо. Я йому розказав за нашу організацію, ми обмінялися контактами і з того часу співпрацюємо. Потім перевозимо це «щось» до міста Люблін, де є розподільний центр. Вже там замісник Михайло забирає все в Дорогуск, а звідти вже безпосередньо на Україну.

Фото з особистого архіву Богдана Горчиці

«Ми відчуваємо, що те, що ми робимо-лиш крапля в морі. Але через цю краплю океан став би меншим»
©Мати Тереза

#в_об'єктиві

– Як ти вважаєш, ти зміг би займатися волонтерством все життя?

– Розумієш, те, чим я займаюсь – не до кінця волонтерство. Я керую, розподіляю ці точки, займаюсь гуманітаркою. Я ніколи не перестану допомагати людям. Проте далі я планую відкривати бізнес, який дасть багато не тільки мені, а й людям. Це, в першу чергу, робочі місця. І людям це дійсно потрібно. Ти сама бачиш, яка ситуація з роботою зараз. Далі буде ще складніше. Тому питання робочих місць буде завжди актуальне і я не думаю, що можу не звертати на це увагу. Навіть якщо припиню роботу організації. Я планую рухатись далі. Наприклад, через три роки існування фундації ми можемо отримати статус Пожитку Публічного, який видається державою. Це, знаєш, як галочка в Інстаграмі. Після чого ми можемо отримувати прибуток з податків людей, які віддають свій 1% на фонди. Тому ми намагаємось залучати якнайбільше інвесторів.

– Що тобі найбільше запам'яталось за період існування фундації? Чи є якийсь приємний спогад?

– Ой, насправді дуже багато чогосмішного трапилось. Я постійно чую різні історії від наших волонтерів, як хтось до когось чіплявся, чи як когось годували, хтось комусь щось сказав, чи як ми збираємо на допомогу дітям, а приносять котячий корм. Типу, знаєш: «Неважливо, кому ви допомагаєте, тримайте котячий корм.» і ти мусиш далі стояти з тим котячим кормом. Але я також бачу в очах деяких людей віру та підтримку, я бачу ті посмішки, сльози. Це дуже приємно. І це мотивує і надалі продовжувати ту справу, яку ми робимо.

Про що мріють українці після перемоги?

Існують тілесні та психологічні шрами, які лишаються з людиною назавжди. Війна стала таким рубцем для мільйонів. Незважаючи на біль та жах, українці продовжують планувати своє життя. Про надії та мрії набуття після перемоги розповіли наші співвітчизники

АВТОР АНГЕЛІНА СТОЛЯР

“Після перемоги хочеться жити на повну, цінувати кожен момент, у якому ти не турбуєшся за життя людей, адже їм нічого не загрожує. Не картати себе за гарний настрій чи прослуховування пісень. Одразу ж після перемоги мрію влаштувати таку вечірку, якої ще не було в моєму житті, зібрати всіх друзів, за якими я так сумувала. хочу Просто вийти на прогулянку й не турбуватися, що волає загрозливо сирена”.

Анастасія, 19 років, студентка.

“Після перемоги хотілося б цінувати звичайні повсякденні моменти набагато більше, ніж у часи, коли ми навіть не знали, як звучать постійні повітряні тривоги. Після тих умов, що пережила не тільки я, а й вся Україна, зона комфорту – це вже просте словосполучення, що не має ніякого сенсу. Передивляючись фотографії мирного часу, починаєш розуміти фразу "треба жити в моменті". Після перемоги я буду цінувати звичайне життя та нашу націю ще більше”.

Олександра, 19 років, студентка.

“На відпочинок із рідними хочу... дітки малюнки надсилають, сумують за татком... І татко за ними”.

Андрій, 35 років, військовий.

“Буду онукам розповідати, як їх бабуся пережила те пекло. як потім країну відбудовувала разом із іншими. як країна стала потім провідною у світі. та які українці крутезні!”.

Аліна, випускниця факультету, 25 років.

“Усе своє життя я мріяла виїхати за кордон на відпочинок, побачити пальми та океан. Виїхати не через війну, не під обстріли та вибухи, щомиті оновлюючи стрічку новин”.

Вероніка, 19 років, студентка.